

Byť Boží

Svätý Augustín raz napísal: „Ten, ktorý Ťa stvoril bez Teba, Ťa bez Teba nespasí“. Človek je povolaný, aby spolupracoval s Božou milosťou. Máme slobodnú vôľu a Boh nás rešpektuje. Túži nás spasiť, ale len s našim súhlasom. Písmo Sväté nám odhaľuje dejiny spásy. A tieto dejiny spásy nám odhaľujú odvekú spoluprácu človeka s Bohom. Boh si nepraje, aby nás zachraňoval bez nášho spolupôsobenia. Tak, ako máme spolupracovať s Bohom na našej spásy, tak mnohí sú vyzývaní, aby pomáhali pri záchrane, lenže nie len pre svoju vlastnú záchranu, ale i pre záchranu iných. Pán Ježiš to mohol zariadiť aj tak, že by akosi priamo a bezprostredne zasiahol do duše každého človeka, i bez apoštolov. Ale jeho vôľa je iná. Praje si, aby aj ľudia vstupovali do zápasu o spásu sveta. Volí si teda učeníkov, a zvlášť apoštolov, ktorých posielal do celého sveta, aby ohlasovali evanjelium. On sám nikdy nechýba tam, kde pôsobí Božia milosť, ale aj tí, ktorých povolal, sa majú aktívne podieľať na šírení radostnej zvesti. On hovorí: „Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás“. Ježišovi učeníci si majú byť vedomí toho, že toto jeho povolanie je predovšetkým Božím darom. Majú si ho vážiť a žiť podľa tohto povolania, ktorým boli obdarení.

Boh teda povoláva človeka k spolupráci. Toto nie je nový objav, ktorý je známy až v Kristovej dobe, ale je to skutočnosť, ktorá je známa už aj v starozákonnej dobe. Povolani je Abrahám, Samuel, Eliáš, Jeremiáš alebo Jonáš. Každé Božie povolanie je iné. Niektorí počujú Boží hlas, ako napríklad chlapec Samuel vo svätyni v Silo, iní zároveň s hlasom má videnia napríklad nejakého podivuhodného úkazu, ako Mojžiš horiaci ker. Iní sú presvedčení autoritou prostredníctvom proroka, ako napr. Dávid, ktorého prorok Samuel pomaže za kráľa. Alebo aj Elizeus, ktorého Boh povoláva prostredníctvom proroka Eliáša. V tomto prípade Eliáš používa znamenie. Hodí na Elizea svoj plášť, čím mu bez jediného slova dáva na vedomie, že má zanechať doterajší spôsob života a odísť aby slúžil

Bohu. Táto služba zaberie celý život. A Eliáš si to veľmi dobre uvedomuje. Preto sa lúči so svojimi rodičmi a rozdáva svoj majetok. Musí od základu zmeniť celý svoj život, zanechať všetko, čo ho doposiaľ tešilo, čo mal rád, a všetko to, pre čo doteraz žil. Odteraz bude patriť už len výhradne Bohu.

Toto Božie volanie človeka, aby všetko zanechal, a aby odišiel slúžiť výhradne už len Bohu, nekončí povolaním apoštolov, ale pokračuje ďalej v každej dobe, vrátane našej súčasnosti. Veľa ľudí žije výhradne len pre Boha, hovoríme, že sa zasvätili Bohu. Dali sa mu úplne k dispozícii. Dnešný svet potrebuje veľa takýchto ľudí. Pán Ježiš o nich hovorí: „Vy ste soľ zeme. Vy ste svetlo sveta“. Ľudia sveta nemôžu pochopiť tých, ktorí sa celkom zasvätili Bohu, najčastejšie ich podozrievajú z nejakého podvodu, alebo si myslia, že nie sú duševne v poriadku. A preto sa im posmievať.

Keď však napokon zistia pravdivosť ich úmyslov a úprimnosť ich jednaní, potom bývajú nielen udivení, ale aj zasiahnutí evanjeliovou zvesťou. Aj v dnešnej dobe je cela rada, konvertitov, kde najväčší podiel na ich obrátení mal nejaký výborný kňaz, rehoľná sestra alebo vzorný veriaci laik.

Dnešný svet pociťuje veľký nedostatok kňazov alebo zasvätených osôb. Ale veríme, že je dostatok takých, ktorých Boh povoláva, ale i málo takých, ktorí toto Božie povolanie počúvnu. Podobajú sa mládencom z evanjelia, ktorého Ježišove požiadavky vyľakali, a on smutne odišiel. Počúvnuť Božie volanie si vyžaduje radikálny obrat v našom živote, ktorý je náročný a namáhavý. Veľa záleží na našich rodinách, či je v nich Kristov duch. Ale dôležitý je aj život v našich farnostiach. Veľa záleží aj na tom, či plníme Kristovu výzvu: „Proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu“.

Ten, kto sa ľaká veľkých Božích požiadaviek, ten by mal premyslieť hlboké Ježišove slová: „Kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, ten ho nájde“.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

„Bože, ty si korunoval biskupa Bystríka mučeníckym utrpením a štólou nesmrteľnosti, dožiť láskavo, aby nás, ktorí zbožnou myslou ctíme jeho pamiatku na zemi, posilňovalo jeho stále orodovanie v nebesiach.“

Modlitba z knihy „Priatelia Boží“ Viliama+ Judáka

R.: Pán udržiava môj život.

1. Pane, zachráň ma pre svoje meno a svojou mocou obráň moje právo.
2. Bože, vyslyš moju modlitbu a vypočuj slová mojich úst.
- R.
3. Lebo pyšní povstávajú proti mne a násilníci mi striehnú na život, nechcú mať Boha na očiach.
- R.
4. Ale mne Boh pomáha a môj život udržiava Pán.
5. S radosťou ti prinesiem obeť; meno tvoje, Pane, budem velebíť, lebo si dobrý.
- R.

Prvenstvo služby

V Biblii ma vždy potešia miesta, kde sa píše o vnútornom živote spoločenstva takých vážených a svätých mužov, akými boli apoštoli. Teší ma najmä to, že Sväté písmo ich život neprikrášľuje a nezatajuje ani ich ľudské správanie. Sú opísaní takí, akí boli. To azda len na porovnanie s niektorými knihami o svätých, kde ich životopisci opisujú ako dokonalých už od malička, keď si napríklad istý svätec už ako trojročný stavil oltárik a napodobňoval gestá kňaza, inému svätcovi zase stačili tri hodiny spánku a ustavične konal dobré skutky...

V Evanjeliu podľa Marka zaznie preto ľudsky a pravdivo opis udalosti zo spoločenstva apoštolov. Ježiš sa akoby mimochodom spýtal svojich učeníkov, o čomže sa to cestou rozprávali. Lenže oni sa nerozprávali pokojne, „lebo sa cestou medzi sebou hádali, kto z nich je väčší“ (Mk 9, 34). Marek zaznamenal vo svojej správe skutočnosť, ktorej vieme porozumieť aj bez vážnej teologickej exegézy. Apoštoli cítili, že pri Ježišovi si môžu vybudovať vlastnú dôležitosť a získať významné miesto „po jeho pravici“. V tom sme si my ľudia asi stále podobní. Kdesi v kútiku srdca drieme túžba po pocte a vážnosti.

Ježiš apoštolov nepokarhal za nedôstojnú hádku o prvenstve a naplnenie ľudskej túžby po osobnej dôležitosti presunul úplne iným smerom. Ak je túžba po prvenstve súčasne túžbou pomáhať blíznym, stať sa skromným a jednoduchým, tak je to správna - autentická túžba. Apoštoli sú pre nás vzorom aj preto, lebo prešli cestou osobnej premeny a stali sa z nich praví Boží služobníci, ochotní vzdať sa všetkého pre spásu ľudských duší. A to platí stále. Kto chce byť prvým medzi ľuďmi - povedané dnešným jazykom napríklad ministrom -, musí na prvom mieste vidieť nie seba, ale ľudí, ktorým je poslaný pomáhať; nehľadať svoj prospech, ale pomáhať tým, ktorí sú slabí, bezbranní, nevládni; nechrániť seba, ale tých, ktorým sa ubližuje... Vskutku, meno takého človeka, ktorý si svoje prvenstvo urobí zo služby ľuďom, sa bude vždy vyslovovať s úctou a obdivom.

Róbert Bezák

Učme sa spoločne správne modliť a spievať

Pred požehnaním

Kňaz: *Z neba si im dal chlieb*

Nesprávne

~~Lud: Všetka slasť v sebe majúci~~

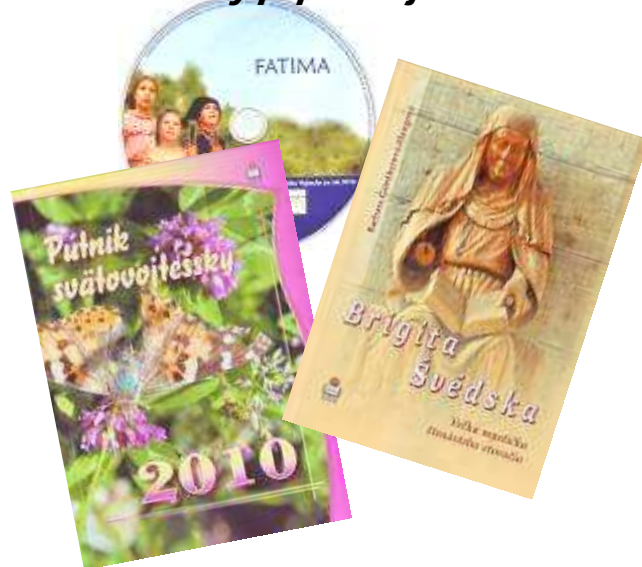
správne

Lud: Ktorý má v sebe všetku slasť

Pútnik svätovojtešský

Členovia

**Spolku Svätého Vojtecha
si môžu vyzdvihnúť kalendár
a členskú knihu na rok 2010 v sakristii.
Členský poplatok je 4.- €**

Sväté omše v 25. týždni cezročného obdobia (B)

21.IX. pondelok

18.00 *Na úmysel ordinára*

22.IX. utorok

18.00 *Za + Pavlínu Drevkovú, brata Františka a rodičov*

23.IX. streda

18.00 *Za + Antona a Apolóniu Jurčovičových a rodičov*

24.IX. štvrtok

18.00 *Za + Annu Miklošovičovou, manželku, a rod. Kulichovú*

18.40 *Adorácia*

25.IX. piatok

18.00 *Za + Jozefa a Pavlínu Suchanskú, rodičov
a syna Jozefa*

26.IX. sobota

16.30 *Sobášna sv.omša
(Patrik Friedel a Božena Pešková)*

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

27.IX. 26.Nedeľa cezročného obdobia (B)

8.00 *Za + Imricha a Štefánia Fabiankovičových*

9.15 *Za farníkov*

14.00 *Ruženec*

14.30 *Popoludňajšia pobožnosť a litánie*

Liturgický kalendár

21. IX. pondelok	sv.Matúš, apoštol, - sviatok
22.IX. utorok	sv. Emerán, biskup a mučeník
23.IX. streda	sv. Pio z Pietrelčiny, kňaz
24.IX. štvrtok	sv. Bystrík, mučeník
25.IX. piatok	sv. Kleopas
26.IX. sobota	sv. Kozma a Damián, mučeníci

Anjel ROZLÚČKY

Rozlúčka bolí. Rozlúčenie s milovanou bytosťou môže človeku aj srdce roztrhnúť. Napriek tomu sú rozlúčky nevyhnutné. Nemôžeme druhého nasilu držať. Chce ísť svojou cestou a musí ňou ísť, aby žil svoj život. Počas života sa lúčime tisíc ráz. Musíme sa rozlúčiť s dôverne známym okolím, pretože chceme študovať na inom mieste, pretože sme si našli prácu niekde inde. Každá zmena si vyžaduje rozlúčku. A len keď úspešne zvládneme rozlúčku, môžeme sa naozaj pustiť do niečoho nového, môže v nás niečo nové začať rásť. Mnohí by najradšej nikdy nepustili ľudí, s ktorými sa zblížili. Chceli by, aby sa priateľstvo nikdy neskončilo. No sú aj priateľstvá, ktoré sú dobré iba na istý čas. Potom už fungujú len zo zotrvačnosti. Udržiavajú sa iba z pocitu povinnosti, alebo preto, aby sme toho druhého nezranili. No nie sú už v poriadku. Vtedy je už najvyšší čas skutočne sa rozlúčiť. Potom budem k tomu druhému čestný. Potom verím, že sa nanovo orientuje. A potom sám budem slobodný a schopný začať odznova.

Je však jedna rozlúčka, čo zvlášť bolí. Je to rozlúčka s manželským partnerom alebo priateľkou, s ktorou sme si predstavovali vzťah na celý život. Mnohí dnes musia zažiť takúto bolestnú rozlúčku. Tu stroskotá priateľstvo, tam už nemôže pokračovať manželstvo, pretože sa partneri iba navzájom zraňujú a robia si zo života peklo. Namiesto toho, aby sa skutočne rozišli, niektorí so svojim partnerom bojujú ešte aj pred súdom a ďalej na seba útočia. Láska sa zmení na nenávisť. Pároví terapeuti vyvinuli pre takéto situácie rozlúčkové rituály, aby sa rozhadaní partneri mohli spravodlivo rozísť. Súčasťou takéhoto rituálu je aj pripomenutie všetkých dobrých skúseností, ktoré som mal s partnerom, ako aj poďakovanie za všetko, čo mi partner daroval. Až potom môžem povedať, prečo sa napriek tomu musíme rozísť. Potom každý môže ísť svojou cestou bez toho, aby posledné roky svojho života musel skrývať pred sebou aj pred ostatnými. Môže ich s vďakou prijať a ďalej ísť slobodne svojou cestou, bez zatrpknutosti, bez výčitiek a zničujúceho sebaobviňovania.

Nie sú však len rozlúčky s ľuďmi. Musíme sa rozlúčiť so zlovykmi, s obdobiami svojho života, so zabehanými zvykmi. Kto sa nikdy nerozlúčil so svojim detstvom, vždy bude mať detinské nároky na svoje okolie. Kto sa nerozlúčil so svojou pubertou, bude naveky zajatcom svojich ilúzií o živote. Musíme sa rozlúčiť so svojou mladosťou, keď chceme dospieť, so svojim staromládenectvom, keď sa chceme oženiť, so svojim povoláním, keď zostarneme. Predovšetkým sa však musíme rozlúčiť s ranami, ktoré nám uštedril život. Mnohí nemôžu dobre žiť, pretože ešte visia na ranách zo svojho detstva. Ešte stále vyčítajú svojim rodičom nedostatky vo výchove. Aby som tu a dnes mohol vedome žiť, musím sa rozlúčiť s boľavkami zo svojho detstva. Som zodpovedný za svoj život tu a teraz. A nech bolo moje detstvo akékoľvek, môžem vytĺcť niečo z toho, čo som dostal. Nikto nemá len dobré alebo len zlé skúsenosti. Napriek všetkým ranám sme od svojich rodičov zdedili aj zdravé korene. No z tých môžeme čerpať len vtedy, keď sa vedome rozlúčime so svojimi rodičmi.

Nech ti anjel rozlúčky pomôže rozlúčiť sa so všetkými modelmi správania, ktorými si komplikuješ život. Ako je napríklad perfekcionizmus, ktorý ťa núti všetko kontrolovať. Alebo model sebazraňovania, ktorý ťa núti hľadať vinu vždy v sebe. Musíš sa zbaviť modelu správania, keď chceš svojej matke ešte stále svojimi výkonmi dokazovať, čoho si hoden. Medzitým to prestala byť matka a možno je to už škola alebo cirkev, pre ktorú vydávaš zo seba všetko. Ale správáš sa stále podľa toho istého modelu. Keď sa nerozlúčime so starými modelmi správania, sme nútení zraňovať seba aj iných, alebo podvedome vyhľadávať situácie, v ktorých sa ďalej jatria rany z detstva. Potom si hľadáme šéfa, ktorý nás zhadzuje rovnako, ako náš otec. Potom si nájdeme priateľku, ktorá si na nás robí rovnaké nároky ako matka. Nech ti anjel rozlúčky pomôže rozlúčiť sa s minulosťou a so starými modelmi správania, aby si mohol žiť len v danom okamihu, aby si mohol plne rozvinúť svoje schopnosti, aby v tebe mohlo rásť všetko nové a netušené.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Dobry Ježišu,
som tu znova v tvojej prítomnosti a ďakujem, že tu môžem byť. Byť pred tebou, pred tvojou tichou a milujúcou Prítomnosťou. Byť pred Pánom všetkého i pred Pánom môjho vlastného života. Velebím ťa i za to, že ťa môžem vnímať ako Pána nad nemožným. Keď sa ti klaniam, chcem a túžim, aby si posilnil vo mne vieru, že u teba je všetko možné.

Dobry Ježišu, prichádzam dnes k tebe modliť sa slovami evanjelia, a to slovami Lazárových sestier, ktoré ti poslali svoju modlitbu vo forme odkazu: Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý. Pane, v evanjeliu čítam, že si miloval Lazára a jeho sestry Máriu a Martu. Keď Lazár ochorel, informujú ťa o tom. Nie je to však len informácia. Je to prosba vyslovená s dôverou, s pokorou, s láskou. Odvolávajú sa na to najkrajšie v tebe, na čo sa možno odvolať - na tvoje Srdce, na tvoju lásku. Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý.

Dobry Ježišu, rovnako chcem prosiť i ja. Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý, tá, ktorú miluješ, je chorá; Pane, tí, ktorých miluješ, sú chorí.

A modlím sa k tebe ďalej týmito slovami: Pane, tí, ktorých miluješ, sa nemajú navzájom radi. Pane, tí, ktorých miluješ, sa spolu nerozprávajú. Pane, tí, ktorých miluješ, sa navzájom zraňujú. Pane, tí, ktorých miluješ, nevedia nájsť cestu k sebe. Pane, tí, ktorých miluješ, si navzájom závidia a nedoprajú. Pane, tí, ktorých miluješ, sa ohovárajú a osočujú a dokážu všetko zlé jeden na druhého povedať.

Pane, tí, ktorých miluješ, sa k tebe vôbec nepriznávajú. Pane, tí, ktorých miluješ, sú ďaleko od teba. Pane, tí, ktorých miluješ, ťa zrádzajú svojim sebeckvom, nevernou duchovo tvojho evanjelia. Pane, tí, ktorých miluješ, nemyslia na teba. Pane, tých, ktorých miluješ, sa zmocňujú vášne a oni im podliehajú.

Pane, tí, ktorých miluješ, zabúdajú, že milovať znamená dávať, deliť sa, slúžiť a byť malým a pokorným.

Pane, tí, ktorých miluješ, opúšťajú a nemilujú tvoju Cirkev.

Pane, tí, ktorých miluješ, často nestoja o tvoje sviatosti.

Pane, tí, ktorých miluješ, nedbajú na tvoje príkázania a na tvoje slová.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú opustení, okradnutí, prenasledovaní, zabudnutí.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú nemilovaní a odsudzovaní.

Pane, tých, ktorých miluješ, nemá kto potešiť a povzbudiť.

Pane, tí, ktorých miluješ, sa nevedia navzájom milovať láskou, k akej si ich ty sám povolal.

Pane, tí, ktorých miluješ, nesvedčia o tvojej láske.

Pane, tí, ktorých miluješ, nevedia milovať svoje deti alebo svojich rodičov.

Pane, tí, ktorých miluješ, sa súdia a nedokážu sa zmieriť a odpustiť si.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú ponižovaní a ponižujú, znášajú príkoria a ubližujú.

Pane, tí, ktorých miluješ, klamú a často sa nehanbia klamať.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú pripútaní na lôžku.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú hladní a vo väzení.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú nezamestnaní, bez domova, utečenci.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú zabíjaní, terorizovaní, vraždení.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú smutní, bez nádeje, zúfalí.

Pane, tí, ktorých miluješ, plačú, búrka sa, sú pohoršení, sú zmätení.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú deti, otcovia, matky, manželia, muži, ženy.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú mladí i dospelí, sú starci i starinky.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú apoštoli dnešných čias.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú ľudia tvojej Cirkvi a tohto sveta.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú ľudia zasväteného života v kňazstve či v reholi.

Pane, tí, ktorých miluješ, sú... koľko by som ti mohol ešte hovoriť, koľkých spomenúť.

Ježišu, je vo mne túžba hovoriť ti celkom osobne i o sebe.

Pane, ten, ktorého miluješ, teda i ja sám, som chorý: chorý svojou slabou vierou v teba, chorý svojou nedostatočnou dôverou, chorý často tým, že sa ti nedokážem celkom a vo všetkom odovzdať, chorý svojim sebeckým, chýbajúcou rozvážnou, nesebeckou láskou, chorý tým, že viem tak často prepadať strachu, obave, beznádeji, chorý svojím smútkom a bezmocnosťou riešiť dôležité otázky života, svojho prostredia, povolania, chorý vo svojich vzťahoch s druhými, chorý vo svojej odvahe vydávať o tebe jasné a nekompromisné svedectvo, chorý svojím slabým využívaním času, ktorý mi deň čo deň darúvaš, chorý svojou pýchou a urazenosťou, chorý svojou slabosťou niekedy rozkázať sám sebe, chorý neschopnosťou pokojne riešiť spleť a napäté vzťahy v rodine, v manželstve, v spoločenstve.

Pane, ten, ktorého miluješ, teda i ja sám, som chorý a tiež by som mohol pokračovať.

Ďakujem ti, Ježišu, že môžem prichádzať k tebe v bohostánku a hovoriť ti o tom.

Ďakujem ti, Ježišu, že aj o mojej chorobe a o mojich chorobách môžeš povedať: Táto choroba nie je na smrť, ale aby sa zjavila Božia sláva a moc.

Ďakujem ti, Ježišu, že ma povzbudzuješ týmito slovami, lebo mi hovoríš, že ak ťa budem úprimne a opravdivo milovať, potom mi všetko posluží k dobrému.

Ďakujem ti, Ježišu, že ma uzdravuješ svojou láskou, tým, že mi dôveruješ a učíš ma, že i moje choroby môžu meniť.

Môžu zmeniť môj postoj, môžu zmeniť mňa samého. Nie vždy musia byť k zlému, ale k dobrému.

Ďakujem ti, Ježišu, tiež za to, že ma učíš i tým že si neutekal hneď uzdraviť Lazára. Zostal si ešte dva dni mimo a svoju moc si zjavil už nad mŕtvym Lazárom, nad Lazárom, ktorý bol už štyri dni v hrobe. Dobrý Ježišu, jasne ma učíš, že v твоjich rukách, v rukách toho, ktorý miluje, je skrytá všetka moc a múdrosť.

Nauč ma dôverovať ti, Ježišu.

Nauč ma s pokorou, s vierou a láskou ťa prosiť za tých, čo sú chorí akokoľvek chorobou.

Nauč ma, Ježišu, nikdy nebyť ľahostajný k chorobe druhých alebo k svojej.

Nauč ma, Ježišu, odvolať sa na to najkrajšie, čo je v tebe, nauč ma odvolávať sa na lásku tvojho Srdca a nauč ma milovať tvojím Srdcom.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby pred eucharistickým Ježišom“

Škrupiny bez jadra

Študent z Indie prišiel do Európy s veľkými očakávaniami, ale bol zdesený z kresťanstva, ktoré tu našiel.

Tohto mladého muža stretol krajan Sadhu Sundar Singh, jeden z najvýznamnejších kresťanov jeho krajiny. Ten študentovi povedal: „Sú mnohí, ktorí sa volajú kresťania, ale nemajú nijakú skúsenosť s Kristom. Ja ich volám „kresťania bez Krista“.

Sú ako škrupiny bez jadier, telá bez duší. Samotná ich kultúra a mravný život, nech vyzerajú akokoľvek krásne, sú ako bezduché sochy. Nedaj sa tým vyviesť z miery.

„Chybu neurobil Kristus. On nezlyhal. Zlyhali tí, ktorí ho nepochopili a nenasledovali ho. Lebo oni mu nedali príležitosť, aby zmenil ich životy.“

lectio divina NOVÁ CESTA

Mk 9,30-37

³⁰Odišli odtiaľ a prechádzali Galileou. Nechcel však, aby o tom niekto vedel. ³¹Učil totiž svojich učeníkov a hovoril im: Syn človeka je vydaný do rúk ľudí, zabijú ho, a keď ho zabijú, po troch dňoch vstane z mŕtvych. ³²Oni tie slová nechápali a spýtať sa ho báli. ³³Tak prišli do Kafarnauma. Keď už bol v dome, pýtal sa ich: O čom ste sa cestou zhovárali? ³⁴Oni však mlčali. Cestou sa totiž dohadovali, kto z nich je väčší. ³⁵Ježiš si sadol, zavolať si Dvanástich a povedal im: Kto chce byť prvý, nech je posledný zo všetkých a nech slúži všetkým! ³⁶Potom vzal dieťa, postavil ho do prostriedku, zobral ho na ruky a povedal: ³⁷Kto prijíma jedno takéto dieťa v mojom mene, mňa prijíma. A kto mňa prijíma, neprijíma mňa, ale toho, ktorý ma poslal.

Ďalšie čítania: Múd 2,12.17-20; Ž 54,3-6.8; Jk 3,16 - 4,3

1 ČÍTANIE: Ježiš v dnešnom čítaní opakovane svojim učeníkom učenie o smrti a vzkriesení, o ktorom sme čítali v minulom týždni (Mk 8,31-33). Bolo to veľmi dôležité, preto sa Ježiš uistil, že sú sami a nebude ich nikto vyrušovať. Marek hovorí, že učeníci boli v rozpakoch a báli sa opýtať Ježiša na túto tému podrobnejšie. Možno sa báli, že dostanú podobné napomenutie ako Peter, keby povedali niečo nesprávne (Mk 8,3). Rozhodli sa teda mlčať. Alebo možno neboli schopní prijať dôsledky toho, čo Ježiš hovoril. Diskusiu učeníkov o tom, kto je najväčší, možno vyvolala otázka, kto bude ich vodcom, keby Ježiš zomrel. Ježiš išiel hneď k veci. Učeníci sa príliš hanbili povedať, o čom diskutovali. Ježiš nečakal na ich vysvetlenie. Jednoducho im to ukázal. Ale nie tak, ako očakávali. V Ježišovom spoločenstve sa vážnosť získavala skrze službu

iným a nie udelením moci. V tom čase deti nemali nijaké práva a mali aj nízku názorovú hodnotu. Ale podľa Ježiša každý, kto prijal bezvýznamného človeka, prijal Ježiša a Otca, ktorý ho poslal. Ježišov pohľad na život a pohľad sveta sa nikdy nemiešajú. Sú ako olej a voda. Pôvodné názory učeníkov sa museli otriasť, aby prijali Ježišovo učenie. Ježiša a jeho Otca stretáme v ľuďoch a skrze ľudí, ktorých spoločnosť odmieta. Ak sa učeníci nezmenia, budú stále zmýšľať ako svet a nie ako Boh. Ježiš opäť hovorí, že jeho cesty nie sú a nikdy nebudú cestami sveta.

MEDITÁCIA:

- Mali sa učeníci báť spýtať Ježiša, aby vysvetlil svoje učenie? Sme schopní spýtať sa Ježiša na to, čomu nerozumieme?
- Prečo Ježiš použil dieťa ako ilustráciu svojho učenia o učeníctve? Čo sa z toho môžeme naučiť? Aké ďalšie myšlienky nachádzame v Mk 10,13-16?
- Uvažujme o dôležitosti, ktorú Ježiš prikladá našim postojom voči službe iným. Ako z toho urobíme konkrétnu súčasť svojho života?

3 MODLITBA: S modlitbou čítajme 54. žalm. Môžeme spolu so žalmistom vyznať svoju závislosť na Bohu? V tomto týždni opakujme 4. verš: „Počuj, Bože, moju modlitbu, počúvaj reči mojich úst.“ Do akých konkrétnych situácií nášho života sa môžu aplikovať tieto pravdy?

4 KONTEMPLÁCIA: Dnes Písmo porovnáva, ako sa správa Boží ľud a svet. Múd 2,12.17-20 ukazuje, ako zlí nenávideli spravodlivých. Sťažovali im život, pretože spravodliví im ustavične pripomínali, že neurobili to, čo chcel Boh. Jakub nás v Jk 3,16 - 4,3 varoval nech nie sme žiarliví alebo sebeckí. Tieto bezbožné postoje prinášali nesúlad a všetky druhy zla. Musíme žiť podľa Božej múdrosti, ktorá prináša dobré ovocie.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku